

Sygn. akt VII Ka 1135/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant st .sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale oskarżyciela publicznego sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2013r.

prawy E. G.

obwinionej o wykroczenie z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 25 września 2013r., sygn. akt II W 344/13

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia obwinioną E. G. od popełnienia zarzucanego jej czynu,

II koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 1135/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szczytnie wyrokiem z dnia 25 września 2013r. w sprawie II W 344/13 przeciwko E. G. obwinionej o to, że w okresie od 11 kwietnia 2013 r. do 8 maja 2013 r. w W. przy ul. (...) poprzez celowe wielokrotne wywracania drewnianych donic stojących na posesji złośliwie niepokoiła B. K., tj. o czyn z art. 107 k.w.

orzekł:

I uznał obwinioną **E. G.** za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia i za to z mocy art. 107 k.w. wymierzył jej karę nagany.

II na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w całości.

Od powyższego wyroku apelację złożyła obrońca obwinionej zaskarżając go w całości i na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zarzucając mu :

1.obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 107 § 1 k.w., polegającą na błędnym przyjęciu, że obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona tego przepisu, podczas gdy w toku toczącego się postępowania nie ustalono, by obwiniona działała w celu dokuczenia B. K.,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 8 k.p.w. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 39 § 1 k.p.w. polegającą na pominięciu dowodów świadczących na korzyść obwinionej,

tj. nie przesłuchaniu wszystkich świadków w sprawie, tj. osób zamieszkujących wraz z obwinioną i posiadających wiedzę, dlaczego obwiniona przesuwiała doniczki i jak często, a oparcie wyroku tylko na podstawie zeznań osób zamieszkujących z B. K., czego skutkiem stało się przyjęcie, że obwiniona złośliwie niepokoiła B. K..

Stawiając powyższe zarzuty skarżąca wniosła o:

1. zmianę wyroku i o uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu,
2. uchylenie w całości wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Ponadto skarżąca wniosła o wezwanie na rozprawę odwoławczą świadków w osobach T. G. i K. G..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej jest zasadna, zaś wniosek o uniewinnienie E. G. od popełnienia zarzucanego jej czynu w pełni zasługuje na podzielenie.

Zgodzić się bowiem należy ze skarżącą co do tego, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do uznania, iż E. G. popełniła zarzucane jej wykroczenie. W ocenie Sądu Okręgowego dowody zgromadzone w przedmiotowej sprawie prowadzą do oceny zachowania obwinionej odmiennej od tej, którą przedstawił Sąd I instancji w uzasadnieniu skarżonego wyroku.

Przepis art. 107 k.w., za który ukarano obwinioną, penalizuje zachowanie w celu dokuczenia innej osobie poprzez złośliwe wprowadzenie jej w błąd lub w inny sposób złośliwe niepokojenie. Znamię **złośliwości** oznacza szczególne nastawienie podmiotowe sprawcy przejawiające się w chęci dokuczenia, zrobienia przykrości, wyprowadzenia z równowagi (J. Bafia, D. Egierska, I. Śmietanka, Kodeks..., s. 250; M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz..., 2006, s. 637; M. Mozgawa (w:) Kodeks..., red. M. Mozgawa, s. 366). **Inne złośliwe niepokojenie** to wzbudzanie niepokoju, obawy, lęku. Niepokojenie może polegać na zakłóceniu spokoju lub innych zachowaniach wyprowadzających pokrzywdzonego z równowagi psychicznej, np. wysyłaniu przykrych listów, głuchych telefonach, pukaniu do drzwi i uciekaniu. Niepokojenie może nastąpić słowem, czynem, gestem, wizerunkiem itd. Istotne w zachowaniu sprawcy jest to, że kieruje się on chęcią dokuczenia innej osobie, sprawienia jej przykrości, przysporzenia trosk i zmartwień. Pobudką działania sprawcy jest niezyczliwość, bowiem chodzi o "dotknięcie" ofiary, wyprowadzenie jej z równowagi, spowodowanie zdenerwowania. W doktrynie wskazuje się, że wykroczenie to można popełnić tylko umyślnie w zamiarze bezpośrednim i kierunkowym, bowiem ustawodawca posługuje się sformułowaniem "w celu dokuczenia". Zdaniem Sądu Najwyższego czyn stanowiący wykroczenie z art. 107 polega na działaniu kierunkowym "w celu dokuczenia innej osobie", a zatem należy ustalić, że po stronie sprawcy tego wykroczenia zachodzi złośliwość. Nawet samo stwierdzenie umyślności działania nie daje podstawy do przyjęcia odpowiedzialności za wykroczenia penalizowane tym przepisem (wyrok SN z dnia 22 czerwca 1995 r., III KRN 44/95, Prok. i Pr.-wkl. 1995, nr 11-12, poz. 24). Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 listopada 2010 r., IV KK 324/10, Biul. PK 2011, nr 1, s. 8, zgodnie z którym strona podmiotowa wykroczenia określonego w art. 107 polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego - działanie sprawcy jest ukierunkowane na dokuczenie innej osobie i charakteryzuje się "złośliwością".

W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest po stronie obwinionej złośliwości działania w celu dokuczenia pokrzywdzonej B. K.. Intencją obwinionej była niezakłócona możliwość korzystania ze wspólnej nieruchomości przez wymienioną i jej rodzinę. Bycie współwłaścicielem nie tylko daje prawo do korzystania ze wspólnej nieruchomości, ale również obliguje do udostępniania wspólnej nieruchomości w celu korzystania z niej drugiej stronie. W niniejszej sprawie działanie E. G. nie wypełniło znamion wykroczenia z art. 107 k.w. Przystawianie donic przez wymienioną, które mimo tego ponownie wracały na miejsce, wynikało z chęci umożliwienia sprawnego dojazdu samochodem do garażu, co potwierdzili w zeznaniach podczas rozprawy apelacyjnej świadkowie T. G. i K. G. (k.71 odw.-72) oraz sama obwiniona (k.72). Zachowanie obwinionej nie było nacechowane złośliwością i chęcią dokuczenia B. K. także i z tego powodu, iż E. G. rozmawiała z sąsiadami, że donice przeszkadzają, co jednakże było przez nich ignorowane.

W pełni zasługuje również na poparcie stanowisko obrońcy obwinionej, zgodnie z którym Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania poprzez pominięcie dowodów świadczących na korzyść obwinionej, tj. nie przesłuchanie wszystkich świadków w sprawie - T. G. i K. G.. Sąd Okręgowy mając powyższe na uwadze wezwał i wysłuchał wymienionych świadków.

Na marginesie zauważyć należy, iż B. K. i E. G. ewentualnie winny rozstrzygnąć sposób korzystania ze wspólnej nieruchomości w ramach postępowania cywilnego z uwagi na istniejący pomiędzy nimi konflikt w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze i dzielając zarzuty obrońcy obwinionej, zaskarżony wyrok zmieniono i uniewinniono E. G. od popełnienia zarzucanego jej czynu- art.427§2 kpk w i art..438pkt.2-3 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw.

O kosztach postępowania w sprawie orzeczono w myśl art.118§2 kpw.